

Akivel még nem volt alkalmunk kezét fogni, szót váltani, tegyük ezt most meg – ajánlotta Herjeczki Géza lp., leköszönő Mabavisz elnök csütörtök délelőtt, az „amerikai napon”; a kápolna megtelt vidám zsongással, kellemes előzetesként Novák József lp. előadásához.

MABAVISZ Lelkipásztori Konferencia a Hargita Táborban

Augusztus 5-én, kedden, a csendes, aszelíd napsütésben Joó Zoltán táborvezető és felesége Erika fogadta az érkezőket. Az új ebédlőben az esti étkezésnél volt az első találkozás, ahol Kovács József lp., programvezető köszöntött és ismertette a konferencia rendjét. A kápolnában nyolc órakor Kis-Juhász Vilmos lp. adta meg a hangot az első énekhez – ő az orgonával, Mike József lp. gitárral kísérte a közös énekléseket.

A kezdő istentiszteleten az erdélyi szövetség elnöke, Simon József lp. üdvözölte a résztvevőket, külön-külön számba vette a Világszövetség egyes régióiból érkezetteket. Az ígét Szóllós János, a pozsonyi 1. sz. baptista gyülekezet lelkipásztora hirdette.

Szerdán a magyarországi vendégek szolgáltak. A programot Kiss Tibor Péter mint a körösvidéki kerület elnöke és a sarkadkeresztúri gyülekezet lelkipásztora vezette. Pál apostol életéről Papp Dániel berettyóújfalui és Huli Sándor biharugrai lelkipásztor tartott előadást. Este Pető András nyírbátori lp., mentálhigiénés szakember beszélt a szenvedélybetegek intézményes felügyeletéről; Papp János egyházelnök vetített képekkel országos missziói ismertetőt tartott, befejezésül ígét hirdetett.

Csütörtökön de. tíztől a programot Herjeczki Géza detroiti lelkipásztor vezette; a Mabavisz leköszönő elnöke méltatta a Világszövetség fontosságát. Püsök Dániel torontói lp. tájékoztatót az észak-amerikai szövetségről; János

apostol életéről Novák József alhambrai lp. tartott előadást. A fórumbeszélést követte Nyúl Zoltán délvidéki, Dócze Bálint felvidéki és Kelemen Szabolcs kárpátaljai missziói ismeretítője. Este ünnepélyesen megtörtént a Mabavisz-örsekváltás, áldást mondott Kulcsár Sándor, a Kelownai Magyar Misszió (Kanada) pásztora. A hazai szövetség életét Veress Efraim kommunikációs alelnök mutatta be, ígét hirdetett Lukács János chicagói lp.

Péntek délelőtt Kovács József főtitkár, a „Tanítható tanítványok” sorozatban, Péter apostol életéről beszélt; az előadást hozzászólások kísérték.

Tizenkét órakor ebéddel zárult az összmagyar lelkipásztori konferencia. (A találkozói értékelésére visszatérünk.) **Sz.L.**

A csoportkép a csütörtök délelőtti kápolnai összejövetel végeztével készült.

Felvételi a Teológiai Fakultásra

Örömmel közöljük, hogy a Szövetségünkön belül működő Teológiai Fakultás felvételit hirdet a lelkipásztor-képző szakra, a 2014-2015-ös tanévre. Az új felvételi rendszer szerint minden évben tartunk felvételi vizsgát, és ebben az évben is várjuk azon fiatal emberek jelentkezését, akiknek elhívásuk van az Úrtól erre a szolgálatra! A jelentkezési feltételek figyelembevételével olyan érettségizett személyeket várunk, akik legalább 3 éve már gyülekezeti tagok és 2 éve szolgálatot is végeznek a gyülekezetben. Szükség van gyülekezeti és lelkipásztori ajánlásra is.

Az érdeklődők vegyék fel a kapcsolatot *Giorgiov Adrián dékán testvérrel* (tel. 0735-500-700), vagy *Kiss Juhász Vilmos oktatási alelnök testvérrel* (tel. 0723-615-266). A meghallgatás időpontja: **szeptember 15.**

Közös tanácskozást tartottak a magyar baptista történészek Nagyváradon

Megalakult az erdélyi baptisták Történelmi Bizottsága

A Kárpát-medence magyar baptista missziója egy és oszthatatlan. Attól függetlenül, hogy a több mint másfél évszázados története során kegyetlen háborúk, véres forradalmak, embertelen eszmerendszerek és nagyhatalmi érdekek szabdalták föl és fordították egymás ellen Kárpátok ölelte szeretett szülőföldünk addig békeességgel együtt élő népeit.

Különösen tragikusnak mondható a 100 esztendeje kitört első világháború és annak népeket megnyomorító következménye, a Párizs környéki Trianonban ránk kényszerített diktátum, amely részekre szakította a magyar nemzetet, benne a magyar baptista közösséget is.

Baptista történelmünk közös értékeit, írásos emlékeit, a különböző korszakokban átélt eseményeket gyűjti össze, tudományos módszerekkel kutatja és elemzi már évtizedek óta a Magyarországi Baptista Egyház Történelmi Bizottsága. Eddig is testvéri együttműködés jellemezte a különböző elszakított szomszédos magyar lakta országrészekben élő baptista misszió múltjával foglalkozó történészek munkáját, amely eredményeként számos tudományos kiadvány, monográfia, szaklapokban és egyházi folyóiratokban megjelent cikk, közösen szervezett jubileumi megemlékezést tarthatunk számon.

A még szervezettebb és alapos történetírás érdekében született meg az az elgondolás, hogy minden szomszédos országrészben alakuljon önálló kutatással foglalkozó munkacsoport, amely tovább gazdagíthatja közös baptista örökségünk tárházát. Így jött létre Erdélyben is a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége által létrehozott Erdélyi Történelmi Bizottság is.

A bizottság július 25-én alakult

Kiss Zoltán (balról), Kiss Lehel, Mészáros Kálmán, Kovács József, Bacsó Benjámin, Kelemen Sándor

meg hivatalosan Nagyváradon. Tagjai: Kiss Lehel bizottsági elnök, dr. Kovács József szövetségi főtitkár, Kelemen Sándor, Kiss Zoltán és Simon András. A magyarországi baptisták történelmi bizottságát dr. Mészáros Kálmán elnök és Bacsó Benjámin képviselték. Döntés született arról is, hogy évente egyszer közös tanácskozáson tekintik át a jövőben is misszióknak történelmének aktuális kérdéseit. Legközelebb 2015. májusában Debrecenben tartják meg soron következő találkozójukat.

A Nagyváradon először megtartott közös történelmi bizottsági tanácskozáson gyakorlati kérdések és a jövőben közösen tervezett programok is napirendre kerültek. Többek között arról, hogy a 2017-ben esedékes reformáció 500 éves történelmi évfordulójára hogyan készüljenek a baptisták. Vagy arról, hogy a 100 éve 1914-ben kitört I. világháború milyen kihatással volt a magyar baptista misszióra. Vagy a 70 éve történt német-szovjet megszállás hogyan érintette a magyar gyülekezetek missziómunkáját Magyarországon és Észak-Erdélyben.

A bizottság javaslatot tett arra, hogy a 100 éve (1917) meghalt Kornya Mihály „*parasztapostol*” Krisztus Országáért végzett kiemelkedő munkásságára emlékezve, legyen a 2017-es esztendő „*Kornya Mihály éve*”.

A tanácskozást követően Kiss Lehel, az erdélyi történelmi bizottság újonnan választott elnöke meghívására Szamosújváron folytatódott a szolgálatom július 27-én vasárnap. Itt igehirdetéssel egybekötött történelmi megemlékezésre került sor gyülekezeti körzeti találkozó keretében.

Az ünnepségen nagyszerű szolgálatot végzett a Sarmasági Baptista Gyülekezet fúvószenekara és férfikara. Szamosújváron, ebben az örmény alapítású városban ma is sok magyar vonatkozású emlékhely található. A szamosújvári várbörtönben többek között számos magyar fogoly is sínylődött, sőt szenvedett mártírhálált. Itt ítélték el és temették el annak idején többek között, a magyar szabadságküzdelmek egyik emlékezetes alakját, Rózsa Sándort is.

Krisztusban nyert hitéért pedig ugyancsak itt Szamosújváron zárták börtönbe a kommunista diktatúra idején Wumbrand Richard evangélikus lelkész, Csiha Kálmán református püspököt, Visky Ferenc lelkipásztort és meg sok más vértanút.

A történelmi megemlékezés után kegyelettel róttuk le tiszteletünket a szamosújvári börtön temetőben kialakított hősök falánál. A hithősök emléke legyen áldott!

DR. MÉSZÁROS KÁLMÁN, az MBE Történelmi Bizottságának elnöke

NYILATKOZAT

a Magyar Baptisták Világszövetsége (MABAVISZ) tanácsüléséről és az összmagyar lelkipásztori találkozóról

MABAVISZ tanácsülés

Az évente esedékes MABAVISZ tanácsülés az idén a Hargita Táborban volt megtartva augusztus 6-án, ugyancsak a MABAVISZ által szervezett összmagyar lelkipásztori találkozó második napján. A tanácsülésen minden tagszövetség és tagközösség képviseltette magát.

A tanács röviden visszatekintett a 2013-as komáromi tanácsülés és misziós konferencia eredményeire. Dóczé Bálint felvidéki lelkipásztor szerint a missziós konferenciának megteréseiben ugyan nem volt hozadéka, de nagyon pozitív visszhangja és bátorító hatása volt. Egyik áldása az volt, hogy a szlovák és magyar baptista testvérek közelebb kerültek egymáshoz és a közöttük lévő feszültség eltűnt. A tanács egyetértett abban, hogy a kisebb tagközösségek számára többet jelent egy MABAVISZ tanácsülés és a vele párhuzamos misziós konferencia megszervezése, mint a nagyobb tagszövetségeknek. Korábbi javaslatunknak megfelelően úgy határoztunk, hogy a 2015-ös tanácsülés és konferencia a vajdasági Szabadkán legyen megszervezve a májusi hónap folyamán.

A tanács beszámolókat hallgatott meg a tagszövetségek és tagközösségek képviselői részéről, arról a misziói munkáról, ami országaikban folyik. A gyűlésen elmondott beszámolók rövidek voltak, mert a párhuzamosan futó lelkipásztori konferencia alkalmával bővebb beszámolók hangozhattak el a magyar baptista miszióról.

A tanács tagjai egyöntetűen kifejezték azon vágyukat, hogy a Világszövetség minél hatékonyabban működjön közre a magyar baptisták összefogásában és egymás segítésében. Elhangzott az a javaslat, hogy bizonyos szakterületen érdeklődő testvérek találkozzanak kisebb csoportokban is.

A MABAVISZ tanácsa jónak látta, hogy a 2010-ben alapított Kornya díj továbbra is átadásra kerüljön olyan testvéreknek, akik kiemelkedő munkát végeznek az evangelizálás és a gyülekezetplántálás terén. A következő díj átadására 2015-ben kerül majd sor.

Kulcsár Sándor ny. lp. (középen) imádkozott a MABAVISZ elnöki tisztség ünnepélyes átadásakor; a fotón balról Simon József és Herjeczki Géza, valamint Papp János és Kovács József.

A 2017-es esztendő több vonatkozásban is kiemelkedő. Először is azért, mert akkor lesz 500 éve, hogy elindult a protestáns reformáció, de azért is, mert akkor lesz 100 esztendeje, hogy az Úrhoz költözött Kornya Mihály magyar baptista úttörő missziómunkás. A magyarországi és erdélyi történelmi bizottság javaslatára a MABAVISZ tanácsa eldöntötte, hogy a 2017-es esztendőt Kornya évnek nyilvánítja, amikor majd rendezvények, szolgálatok és evangelizálások lesznek, az első úttörők példájára és az ő szellemiségük felélesztése céljából.

A MABAVISZ tanácsa érzékelve a magyarországi testvérek készségét arra, hogy egy MABAVIT találkozót megszervezzenek, javasolta, hogy a Magyar Baptisták Negyedik Világtalálkozóját (MABAVIT 4) a Magyarországi Baptista Egyház szervezze meg 2017-ben. Ezt a javaslatot a magyarországi testvérek elfogadták.

Mivel a két éves forgó rendszer szerint Herjeczki Géza testvér elnöki szolgálata lejárt, ezért a sorra kerülő Romániai Magyar Baptista Szövetség elnöke vette át ezt a tiszteket; a titkári szolgálatot továbbra is Kovács József testvér végzi. Az elnöki szolgálat ünnepélyes átadására augusztus 7-én került sor a lelkipásztori találkozó esti istentiszteletén, Kulcsár Sándornak, a MABAVISZ egyik alapító elnökének a vezetésével.

Az összmagyar lelkipásztori találkozó

A MABAVISZ tanácsa 2013-ban Naszvadon úgy döntött, hogy 2014-ben megszervez egy nagyobb méretű lelkipásztori találkozót a magyar baptista lelkipásztorok és feleségeik számára, a Hargita Táborban. Erre a találkozóra augusztus 5-8. között került sor, összesen 141 jelenlevővel – a MABAVISZ minden tagszövetségéből és tagközösségéből.

A MABAVIT mellett az összmagyar lelkipásztori találkozók is nagy fontossággal bírnak. Egy ilyen találkozón a lelkipásztorok megismerik egymást, közelebb kerülnek egymáshoz és lelkiileg épülnek, felfrissülnek. Ennek áldásai pedig a szolgálatukban jelentkeznek. Az idei találkozó volt a második ilyen természetű, az elsőre 2009-ben került sor a Nagyvárad melletti Félix-fürdőn.

A lelkipásztorok és feleségeik számára rendezett találkozó témája a „Tanítható tanítványok” volt. Délelőtt a közös istendicsőítés és imádkozás mellett előadások, majd megbeszélések hangzottak el arról, hogy mit tanulhatunk Pál, János és Péter apostolok életéből és szolgálatából. A kora délutáni időben bőven volt alkalom a személyes és csoportos ismerkedésre, találkozásokra. Estenként közös istentisztelet volt, aminek keretében a tagszövetségek és tagközösségek bővebben is számolhattak helyzetükről, szolgálatukról.

Hálásak vagyunk a testvéri közösség megéléséért és az együttműködés lehetőségéért. A MABAVISZ tanácsa nevében:

KOVÁCS JÓZSEF titkár
2014. augusztus 13.

Az óvodai és az iskolai szorongás megelőzése

Az első óvodai vagy iskolai évkezdéskor az anya és gyermeke közötti láthatatlan kötél (kötélék) a távolság miatt „megfeszül”, ebből adódóan mindketten egy természetes nyugtalanságot élnek át. A szükségeket betöltő magatartás, a megfelelő és nyugodt viselkedés továbbra is kulcsfontosságú ahhoz, hogy sikeres legyen a gyermek beilleszkedése az óvodai és az iskolai közegbe.

Isten bölcs elgondolása az, hogy létezésünk legelső 9 hónapjában különleges kötődés alakuljon ki édesanyánkkal. Egészséges fejlődésünk, növekedésünk és életben maradásunk sokban (de nem mindenben) attól függött, hogy édesanyánk mennyire szerette volna és várta születésünket. Sajnos azon újszülöttek esetében, akiknek anyjuk nem kívánja gyermekét, és nem vigyáz önmagára, káros anyagokkal (alkohol, dohány, drog) él, azok kisebb súllyal születnek, sokkal betegesebbek és érzelmileg sivárabbak, nyugtalanabbak vagy hullámzóbbak, mint azon társaik, akiket nagy szeretettel vártak.

Az újszülött minden szempontból tehetetlenül jön e világra, saját szükségleteit nem tudja kielégíteni, nem tud felöltözni, amikor fázik, sem levetkőzni, ha melege van, sőt ételt sem tud magának készíteni, ha megéhezett. És mindezen alapvető szükségeken túl, szüksége van a MÁSIKRA, mivel csak a másokkal való kapcsolatban tanulja meg és fogadja el, hogy ki is ő.

Épp ezért, az anya szükségeket betöltő magatartása kulcsfontosságú abban, hogy milyen lesz a gyermek érzelmi stabilitása. Ha a gyermeket szeretettel várják, de az anya nem figyel oda gyermeke szükségleteire, nincs ott, amikor az újszülött szükségben van, akkor egy jól induló, biztonságos kötődés átalakulhat szorongó, bizonytalan kötődéssé.

Azonban az is megtörténhet, hogy az anya a gyermek minden rezdülésére reagál, sőt túlreagál. A túlzott figyelem, túlzott ragaszkodás és túlzott védelem épp úgy gátolja az egészséges érzelmi fejlődést, mint a hideg, távolságtartó és gondatlan magatartás.

Az egészséges idegrendszerrel fejlődő újszülött körülbelül a 7. hónapban (± 1 hónap) képes az ismerős és az idegen közötti különbségtételre (differenciálásra). Épp ezért azok a kisgyermekek, akik korábban vidáman rámosolyogtak az idegenekre, most már csendben mérlegelnek, és gyakran sírnak, ha átveszik őket édesanyjuktól.

Fontos, hogy ebben a helyzetben az édesanya, a gyermek gondozója, megfelelően viselkedjen. Ha az anya mosolyog, és nyugodt hangon beszél gyermekéhez és az „idegenhez”, akkor a kicsi megérti, hogy anya, apa jelenlétében nem kell félnie. Azonban ha az anya elfordul az „idegentől”, rászól, hogy ne közeledjen a gyermekhez, túlzottan védi, akkor a gyermek megtanulja, hogy a világ tele van veszélyekkel, és az a nyugtalanság, ami eleinte természetes, átalakul egy nem természetes szorongássá.

A gyermek első két-három életévében lehet, a szülőknek fel sem tűnik, hogy a gyermek nyugtalanabb, szorongóbb, mint társai, mivel még a gyermek nem tölt elég hosszú időt másokkal. De amint megkezdődik az óvodai beszoktatás, a szülők akkor ébrednek rá arra, hogy valami nincs rendben gyermekükkel. Sőt amikor eljön a beiskoláztatás ideje, a szülők azt tapasztalják, hogy a gyermek FÉL az iskolától.

Az óvodai és az iskolai szorongás olyan érzelmi zavar, amely komoly gátat képez abban, hogy a gyermek beilleszkedjen az óvodai és az iskolai közegbe. Az óvodai és az iskolai szorongás tünetei sokrétűek, ezeket három nagy csoportba lehet sorolni:

- **Érzelmi tünetek:** túlzott izgalom, nyugtalanság, félelem, néha szomorúság és levertség is társulhat hozzá.

- **Viselkedésbeli tünetek:** elszigetelődés, sírás, helyek és személyek kerülése, bénultság, teljesítménycsökkenés, figyelemzavar, dadogás.

- **Szomatikus (testi) tünetek:** álmatlanság, rémálmok, fejfájás, hasfájás, hányinger, indokolatlan izzadás, tik (önkéntelen izomrángás).

Az óvodai beszoktatás igazi kihívás a szülőnek, a pedagógusnak, és a gyermeknek is. Az anya és gyermeke közötti láthatatlan kötél (kötélék) a távolság miatt „megfeszül”, ebből adódóan mindketten egy természetes nyugtalanságot élnek át. Épp ezért, ha a beszoktatási szakaszban a gyermek sír, odabújik anyjához, az nem a szorongás jele, hanem a biztonságos kötődésé.

Ha a pedagógus szeretettel, odafigyeléssel és elfogadással közeledik a gyermekhez, továbbá az édesanya bátorító szavakkal engedi útnak, akkor a kezdeti nyugtalanság a következő 4-6 hétben csökken és teljesen el is marad. Ha azonban az anya túlzottan aggódó, nehezebben fogja otthagyni gyermekét az óvodában. Ezt a gyermeke is érzékelni fogja, és így az elszakadás nehéz lesz. Épp ezért fontos, hogy az édesanya időben megkezdje a felkészülést. Keresse fel az óvodát, ismerje meg az óvónőt, majd meséljen a gyermeknek arról, hogy merre járt, kivel találkozott. Idővel tegyenek rövidebb, majd hosszabb sétákat az óvoda környékén. Amikor az óvodában játékidő van, látogassanak be, járják körbe az óvodát, és ismerjék meg az óvónőt.

A szülő ugyanezt megteheti akkor is, amikor a gyermeke az óvodából az iskolába megy át. Ha a gyermek ismeri, hogy hova fog járni iskolába, ki az, aki ott vár rá (tanító), sokban csökkenti a nyugtalanság és a szorongás szintjét.

Az iskolai szorongásnál meg kell azt is említenünk, hogy van olyan helyzet, amikor a gyermek vidáman és várakozással teljesen indul iskolába, és mégis kialakulhat az iskolai szorongás. Ennek egyik oka az lehet, hogy a gyermektől többet várnak el, mint amire képes. Vagy a helytelen táplálkozás miatt a gyermek szervezete le van gyengülve, ebből adódóan, nem tud megküzdeni a kihívásokkal. Amikor a gyermek többszörös iskolai kudarcra megy át, kialakulhat nála a szorongás, sőt a félelem is.

Felmerül a kérdés: hogyan előzhető meg a szorongás? Álljon itt néhány rövid tanács:

- Figyeljünk oda a gyerek helyes táplálkozására!

- Ismertessük meg vele új környezetét és a kulcsszemélyeket!

- Biztosítsuk arról, hogy amikor távol van szüleitől, azok akkor is szeretik, és feltétel nélkül elfogadják, függetlenül a teljesítményétől!

DR. BALLA ANNAMÁRIA pszichológus,
a Nagyvárad Emanuel egyetem tanára

Tapasztalaton alapuló tanítás

Beszámoló a székelyudvarhelyi gyermekmunkás-képzésről

Isten kiváltságos áldásban részesítette június 14-én azokat a gyermekmunkásokat, tanítókat, pedagógusokat, érdeklődőket, akik részt vettek a Székelyudvarhelyen megszervezett „A tapasztalaton alapuló tanítás” című továbbképzőn. Előadónk Baker Ágnes testvérnő volt Budapestről. Több mint harmincan jöttek el, olyan pedagógusok is, akik nem gyülekezeti körökben tanítanak (pl. iskolai hitoktatók, pedagógusok).

Máté Imola a Lk 9:48 szavaival köszöntött bennünket: „*Aki befogadja ezt a kisgyermeket az én nevemért, az engem fogad be...*”. Aztán vidám gyerekénekekkel is fellelkesedve kíváncsian nyitottuk meg szívünket azelőtt, amit reményeink szerint Isten majd gyümölcsöztetni fog a gyermekek közötti szolgálatban.

Baker Ágnes odaadó, lelkes sáfárként adta át azt, amit az igéből, meg a sokévi tanítói munkássága alatt Istentől kapott. A továbbképző abban kívánt segítséget nyújtani, hogy a keresztyén oktatásban, az ismeretek átadásán túl, hogyan teremtsük meg a lehetőségét annak, hogy a gyermekekkel megismertessük Krisztus befogadó szeretetét.

A mai oktatási rendszer legfőbb jellemzői az ismeret-, információ-, és teljesítményközpontúság. Ezzel szemben a keresztyén tanítás célja az, hogy a gyerekek életét átformálja. De hogyan lehetséges ez? Milyen módszerekkel, eljárásokkal lehet megelőzni az „iskolássá” vált hitre nevelést”, mely csak ismereteket továbbít, anélkül, hogy a gyermekek megváltoznának? Ezekre a hasonló kérdésekre kaptunk választ, útmutatást és hasznos ötleteket.

Sok hasznos tanítói és nevelői megtapasztalást hallottunk. Például arról, amikor a tanítás nem jut el a szívig, és nem válik alkalmazott valósággá a gyerekek mindennapjaiban. Márpedig a Biblia a valós életről szól. A mai digitális környezetben felnövő és mozgó gyerekek számára is korszerűen – a szívhez jutás akadályait áthidalva – közelívé, megérthetővé és alkalmazhatóvá tehetjük az élő és aktuális igét. Ahhoz, hogy ez megvalósuljon, a teljes személyiséget be kell vonnunk a tanulás folyamatába, a megtapasztalás, kreatív óratervek és a

drámapedagógia eszközein keresztül. Ezek nélkül korlátozottak a lehetőségek arra, hogy a gyerekek valóságosan megértsék és a gyakorlatban is magukévá tegyék a Biblia igazságait.

Meg kell tudnunk szólítani a gyerekeket valós élethelyzeteikben, problémáikban. Ezért a tanítás nem ismeret átadáson, hanem élményeken, példakon, tevékenységeken keresztül válhat maradandóvá – életátalakítóvá. Meg kell találnunk a gyerekeket/tiniket érő kihívások és a Biblia tanítása közötti összekötő kapcsokat. Ezek lehetnek például olyan érzések, amik a bibliai történetben, de az ő mindennapjaikban is megtalálhatók: bátorság, öröm, félelem, jóságosság. Ha a gyerekek megismerik Isten igazságait, befogadják, majd a saját életükben különböző tettekben magukévá is teszik, változást hozhat szokásaikban, gondolkodásukban, teljes lényükben. A krisztusivá válás folyamata körvonalazódik ebben.

Ugyanakkor, ahhoz, hogy az üzenet ne maradjon távoli, nagyon fontos tényező az is, hogy a tanító milyen kapcsolatban van a gyerekekkel – megközelíthető-e? –, és milyen életpéldát nyújt. Megtörténhet, hogy arra amit az illető tanító valaha átadott, idővel már nem emlékeznek, de azt azonban soha nem fogják a gyerekek elfelejteni, hogy milyen volt maga a tanító: jelleme, élete, tanítása, hitelessége, gyerekekhez való viszonyulása.

Meghatározó, hogy krisztusi jellemet, életvitelt és befogadó megközelíthetőséget lássanak. Elengedhetetlen a tanító Krisztussal, és a gyerekekkel levő folyamatos, élő, személyes kapcsolata. Másképpen nem jöhet létre nevelés.

Sok gyakorlatias információval gazdagodtunk egy gyermekóra megtervezése, illetve a bibliai történetek átadásának kreatív módjai kapcsán is.

Konklúzióként megfogalmazódott az a cél, hogy a gyerekek megtapasztaláson keresztül is felismerjék, amire az ige tanít, értelmezni tudják azt magukra nézve, és elkezdjék azt megtenni. Végül soron pedig, hogy mindez életváltóztat és jellemformálódást eredményezzen.

Hálásak vagyunk a sok kreatív, színes eszközért, ötletért és módszerért! Igazi élmény volt ezen a napon gyermeki lelkesedéssel és élvezettel végigkísérni, kipróbálni mindazt, amivel Baker Ágnes felénk szolgált a továbbképző alatt. Köszönjük neki és azoknak, akik lehetővé tették ezt a találkozót!

Az Úr tegye a hallottakat gyümölcsözővé a gyermekmunkában, adjon minél többeknek lélekmentő lelkületet – krisztusi életpéldát, befogadó szeretetet – és bölcsességet arra nézve, hogy a Biblia üzenetét közel vihessék a gyermekek szívéhez.

JÓZSA ANIKÓ
Nyírádszereda

Arad 2. – Áldott ünnep volt gyülekezetünkben július 6-án, meghitt, családias légkörben tanúi lehettünk egy lélek nyilvános bizonyoságtételének. Kulcsár Oszkár három évvel ezelőtt, egy keresztyén táborban döntött, hogy követi Jézus Krisztust, és azóta a megtérés és növekedés gyümölcseit láthattuk életében. Az igehirdetésben, a Jn 3,1-8 alapján, Sallai Jakab helybeli lelkipásztor az újjászületés fontosságáról és annak ismérveiről szólt. Lehetőség volt újra odaszánni magunkat, amint kivonultunk az udvaron álló medencéhez, így énekelve: „Szívemben eldől, követem Jézust, nincs visszaút”. A képen: Varga Géza, diakónus, Kulcsár Oszkár és Sallai Jakab lp. **(S.J.)**

Köröskisjenő – Június 8-án, pünkösdkor, bemerítési ünnepélyt tartottunk, amelyre sokan eljöttek az élesdi körzetből és Pusztajákláról. Énekekkel szolgált a Tükörkép együttes (hegyközszáldobágyi fiatalok) és Nicolae Moranciu testvérünk, a fehérruhás pedig bizonyoságtétellel. Az ígét Szabó Mihály lp. hirdette (ApCsel 2:1-13) és a bemerítést is ő végezte. A képen balról jobbra: Szabó Mihály lp., Szabó Anita és Dániel Zalán tv., a körzetünk lelkipásztora. Minden áldásért Istené legyen a dicsőség és kívánjuk, hogy az Úr adjon még ilyen örömmünnepeket gyülekezetünk életében. **(Szabó Anita)**

Biharszentjános – Július 20-án, hosszabb szünet után megmozdult imaházunk medencéjében a víz. A bemerítési szertartást Papp Dezső körzeti lelkipásztor vezette, ígét hirdetett Szűcs Sándor szatmárnémeti lelkipásztor. A fehérruhásunk, Mihály András családjával tavaly költö-

zött Szatmárról Szentjánosra, felesége, Irénke és Csilla lányuk csatlakozott gyülekezetünkhöz. Velük együtt időnként a családfő is el-eljött. A baptista közösség vonzotta már a korábbi lakhelyükön is, ámde a világi barátok és a káros szenvedélye gátolták, hogy az Úr Jézus követésébe álljon. Változást az idei év hozott. Kitartóan részt vett a februári evangélizációs igehirdetéseken. Különösen a harmadik estének a kérdése állította döntés elé: „*az én nevem fel van-e írva az élet könyvébe?*” A helyi gyülekezet is segítette új elhatározásában, hogy felhagy a múlttal és Krisztus követésébe áll. A ünnepélyre kiterjedt rokonsága is eljött. A bemerítést követően fia, István, és menyee, Hortenzia köszöntötte a nagyvárad-belvárosi gyülekezetből, majd unokája, Salomé Szatmárról. Az ünnepély délben közös ebédrel folytatódott, majd délután az aratásért való hálaadással, amelyen szintén a vendég lelkipásztor hirdetett ígét, szolgált ezúttal is a helybeli énekkar Fűzfa Andrea és ifj. Antal Dezső vezetésével. **(Sz.L.)**

Szilágybajos – Három fiatal testvérrel növekedett a bagosi gyülekezet július 20-án. Molnár Csaba, Antal Anikó és Budai Tamás örömmel tett bizonyoságot Jézus Krisztusról mint személyes megváltójáról. A bemerítést a helybeli lelkipásztor, Szekrényes Pál végezte. Meghívott vendégünk, Novák Zsolt lp. hirdette Isten ígétét a Jk 1:2-4 alapján. Novák testvér buzgósággal hirdette az evangéliumot az ezt megelőző két evangélizáló estén is. Vasárnap délután pedig aratási ünnepel zártuk a sorozatot. Isten áldása gazdagon kiáradt minden jelenlevő életére. Az Úr legyen áldott örökké. **(Sz.P.)**

Szilágyerked – Július 13-án ismét megmozdult a víz a szilágyerkedi baptista imaházban, amikor hét fehér ruhás vallást tett hitéről, valamint hogy örökké hűségesek lesznek Jézus Krisztushoz. Az összejövetel imaórával kezdődött, köszönettel fordultunk Isten felé, boldogságunk öröm könnyecsekkel keveredett, hálások voltunk, hogy Isten munkálkodott hét fiatal életében és megmutatta számukra a jó és helyes utat. Isten üzenetét Veress Ernő lelkipásztor hirdette Szilágyballáról a Mk 1:16-21 igeversek alapján. A bemerítést Bándi Sándor ny. lp. végezte, valamint szolgált a gyülekezet énekkara. A képen balról jobbra: Csáki Balázs diakónus, Veress Ernő lp., Gál Sámuel, Varga Endre, Gál Tibor, Szántó Róbert, Csáki Rákhel, Tóth Szilárd, Gál Ervin, Bándi Sándor lp. és Gál Bálint diakónus. Kívánjuk Isten áldását a hét fehér ruhás életére, és hogy sok gyümölcsöt teremjenek Isten dicsőségére, valamint az Istentől kapott feladatot a szolgálat terén hűségesen, odaadón, szeretettel végezzék. *(Csáki Hannelore)*

Dimény Miklós (balról) Tóth Tamás, Sütő Obed, Sütő Emánuel, Petkes Benjámin, Kocsis Ádám, Dimény Roland, Dimény Márk, Sütő Naómi, Pap Szilvia, Pap Natália, Kovács Salomé, Dimény Karola, Debreceni Krisztina, Darabont Natália, Bódizs Tábita, Birta Ilona és Kiss Zoltán.

Kraszna – Örömteljes, áldásokban gazdag napja volt a krasznai gyülekezetnek és a vele ünneplő vendégeknek július 13-án, amikor tizenhat fehér ruhás tett vallást megtéréséről a bemerítésben. Az áhítaton Filep Sándor és Dimény Árpád testvér a Mt 6,9 alapján buzdított imára. A helyi lelkipásztor köszöntése és a bemerítkezendők bizonyágtételei után Borzási István szilágyperczeni lelkipásztor a Józs 5,1-11 alapján hirdette az ígét, kiemelve az Istennel való szövetség jegyének fontosságát, ami mind az ó-, mind az újszövetségben élők kiváltsága volt, illetve maradt. A „*Kik ezek itt fehérben*” c. ének és a fehér ruhások közös vallástétele után a bemerítés aktusa következett, amit a gyülekezet lelkipásztora végzett. Az új tagokért kézzrátéttel Borzási István, Kiss Zoltán, ifj. Dimény Miklós, Jankó György és id. Bódizs Sándor imádkozott. A délutáni istentiszteleten az aratásról emlékeztünk meg, a gyülekezet lelkipásztora a Hós 10,12-vel köszöntött: „*Szántsatok magatoknak új szántást, vessetek magatoknak igazságra, arassatok kegyelem szerint*”. Ezt követte az új tagok köszöntése és szolgálata, az ígét Borzási István lp. az És 28,23-29 alapján hirdette. A nap végére a szívünk betelt hálával. Kívánságunk és imádságunk, hogy az Úr tartsa meg kegyelmében az új tagokat, hogy életük legyen élő bizonyágtétel gyülekezetünkben és községünkben. *(Kiss Zoltán)*

A tábori hetek áldásai

A július eleji gyereket egy mozgássérült csoport követte, utána roma fiatalok táborozása jött, majd az értelmiségi hetet a Mabavisz Lelkipásztori Találkozó után az Országos Ifjúsági Tábor váltotta fel. Hadd következzen mindegyikről egy kis ízelítő. Próbáltunk egy-egy kicsi szeletet megköstolni mindegyik csoport ittlétéből; nagy a váltás egyik-másik csoport dinamikája, programja, stílusa között.

Az első gyerekhét után egy fiatal-emberrel beszélgetve meglepődtem, hogy Isten mennyivel többet tud annál adni, mint amit mi kérni vagy kívánni tudnánk: „Tudtam azt, hogy Isten megfog áldani, de hogy ennyire, arra nem számítottam. Minden jó dolog mellett Isten az igéjén keresztül szólt hozzám. Egy olyan személynek kellett megbocsássak, akinek a mély sértésére végképp nem számítottam. És Isten kegyelmes volt, megadta a megbocsájtás és a felszabadulás ajándékát. Ugyanakkor az úrvacsora szentségére és igényére is rávilágított ezen a héten, és most már tudom, mi a dolgom.”

Ifj. Veres Ernő szilágyballai lelkipásztor így ír erről a hétről – ő már sokadjára koordinálja a kétévente amerikai testvérek által megszervezett hetet:

Ezen a nyáron is sor került egy rendkívüli gyerektáborozásra a Hargitán július 3-11 között. Tizenhat évvel ezelőtt kezdődött, az évek során egyre jobban formálódott és mondhatni beérett ez a tábor, amit Dennis Adams zenei lelkipásztor vezetésével idén egy 24 fős amerikai csoport és egy körülbelül ugyanennyi létszámú tanítókól és felvigyázókból álló helyi csapat igazgatott. Három amerikai lelkipásztor és egy teológus, iskolai tanárok és tanítók, gyülekezeti lelkipásztornokok és vasárnapi iskolai tanítók képezték a tengerentúli pedagógus testületet,

amihez csatlakoztunk mi, a helybeliek, szinte ugyanazon felállásban és létszámban.

A táborozás kétnyelvű volt: angol és magyar. Gyerekek több, mint százhatvanan voltak a szilágyságból és a székelyföldről, akik a délelőtti közös áhítat és az esti istentisztelet kivételével kisebb csoportokban bibliaismereget tanultak, kézműveskedtek, énekeltek, zenéltek, sportoltak, játszottak és kirándultak.

A bibliaórák interaktív módon zajlottak, a fő téma a „Bibliai Hősök” volt, minek keretében ó- és újszövetségi példaképek lettek ötletesen és érdekesen bemutatva. A legnagyobb és a legtökéletesebb példakép természetesen midnyájunk számára az Úr Jézus volt. Hálasak vagyunk, hogy majdnem minden második gyerek életében történt valamilyen pozitív változás. Sokaknál életük legfontosabb döntése volt ez Jézus Krisztus mellett. Célunk most is az volt, hogy akár gyülekezeti, akár gyülekezeten kívüli háttérből származó gyerekek, mindannyian megtapasztalják az Úr Jézus szeretetét az ige és a testvéri együttlét által. Isten valóban megkönyörült rajtunk, mert sokkal többet adott nekünk, mint amit mi szervezők képesek voltunk nyújtani, bármennyire is készültünk és dolgoztunk az eredmény érdekében. Tudjuk, hogy ez többnyire a magvetés időszaka volt, de

láthattunk új hajtásokat is, és azt is tudjuk, hogy a termés később érik be, de talán ez a legszebb munka, aminek ez alkalommal mi is részei lehettünk.

Az elmúlt évekhez képest, most kellemes meglepetésben lehetett részünk, ugyanis az újonnan épült szép és tágas ebédlőben mindannyian egyszerre étkezhettünk. A szerető Isten végig szép idővel ajándékozott meg minket, még tábor tüzet is gyújthattunk az utolsó este, amit egy kiadós zápor követett, jelezve a lefekvés idejét. Ételben sem volt hiány, nem maradt éhes egy gyerek sem.

Hálasak vagyunk minden jószívű támogatónak, az áldozatkész gyülekezeteknek, az amerikai testvéreknek, a Hargita Tábor vezetőinek és személyzetének, főképpen az áldásokat osztogató Istennek, aki bőkezű volt hozzánk. Megőrzött minden bajtól, erőt adott a tanításhoz és kegyelmet a tanuláshoz. Tanultunk egymástól, tanultunk az Úr Jézustól, és hisszük, hogy alkalmazni is lesz lehetőségünk a tanultakat.

Elfáradva, de nem megfáradva, örömmel, hittel és a folytatás reményével tértünk haza otthonainkba, bízva abban, hogy aki a munkát elkezdte, be is fogja végezni, az Ő dicsőségére.

A mozgássérülteknek szervezett hét azért volt különös, mivel mindegyik gondozót felváltotta egy önkéntes a teljes hétre, így élvezni tudták az itt töltött időt. Így írtak róla a szervező alapítvány közösségi oldalán:

Tanítás a kápolnában a gyerekhéten.

„Családi retreat – pihenés olyan családok számára, akik valamilyen fogyatékkal rendelkező családtagot gondoznak. Ebben az évben 20 fogyatékos személy és családjuk voltak jelen, 23 romániai és 4 amerikai önkéntes, ugyanakkor 8 szervező koordinálta az egész hetet, melyet a Hargita Táborban szerveztünk meg. Hálásak vagyunk a szervezőknek, az önkénteseknek és nem utolsósorban Istennek mindazért, ami ezen a héten történt. A meleg fogadtatás, a finom ételek, a gyerekprogram, a mozgássérülteknek való speciális program, a játékok, a lelki gondozás, a szakmai foglalkozások, a kézimunkák, a séták, a strandolás, a tábortűz, a tehetség-show – és még sok-sok minden megváltoztatta egy részét azon családok életének, akik itt voltak.”

Az ezt követő, **roma fiataloknak és hátrányos helyzetűeknek** szervezett hét teljesen más arculatú volt. Két párhuzamos csoport volt, az egyiket Tóth Attila lelkipásztor vezette, a másikat pedig olyan árvaházi gyerekek voltak táboroztatva egy alapítvány által, akik az árvaházban az év alatti jó viselkedésük által nyerték meg ezt a táborozási hetet. Sok fiatalnak kiváltság volt az, hogy főtt ételt ehet, fürdőszobát használhat, civilizált környezetben tölthet el néhány napot. Mindkét csoportnak olyan vezetőik vannak, akiket Isten megáldott azzal az ajándékkal, hogy tudnak ezekkel a fiatalokkal foglalkozni. Különös volt számomra az, hogy hallani a biztonságtételekben, hogy mind Tóth Attila lelkipásztor, mind Kalanyos Zoltán, a dicsőítő vezető, itt a táborban adta át az életét az Úrnak, és ez most sok-sok fiatalnak ad reménységet, hogy igenis, lehet más életet élni. Egy-egy hely a táborban, egy fenyőfa, egy oszlop a kápolnában, s ezzel együtt egy ének vagy az azt követő könnyekkel teli imák most erővel bíró történetekké válnak, életre kapnak. Minden csoportmozgató tevékenység, játék végső soron csak egy eszközzé válik, melyet az amerikai támogató testvér szinte könnyek közt fogalmazott meg: „Minden az esti evangelizációért van, hogy ezek a fiatalok megterjenek!”

A **Koinonia Hétnek** harmadjára ad helyet a Hargita Tábor. Visky András

szervezésében olyan témák kerülnek terítékre, melyek mélyreható beszélgetéseket generálnak, élettörténetek foszlányai feslenek fel a leírt vagy kimondott szavak mögül. Isten hallgatása és megszólítása volt a központi téma a Zsolt 28,1 alapján: „ne fordulj el szótlanul tőlem, hogy ne legyek, ha néma maradnál, a sírba szállókhoz hasonló”. A szokáshoz híven úrvacsorával zárult a hét, s Isten áldását kérve ment mindenki tovább.

Megtiszteltetés volt számunkra, hogy házigazdái lehettünk a **MABAVISZ lelkipásztori találkozónak**. A tábor létezésének egy nagy célját láttuk megvalósulni, hogy a lelki munkásoknak egy felüdülési helyszín legyen a tábor. Valószínű sokaknak volt mire emlékezni ezen a helyen, lehet éppen a megtérésük vagy elhívásuk történt itt, vagy éppen egy megújulás az ő életében vagy sokaknál, akiket Isten rá bízott. Határon belülről és túlról jöttek el a testvérek, volt lehetőség ismerkedésre, beszélgetésre, a beszámolókra, a közösségre. Egy más terhét hordozva volt imádkozás, buzdítás. Isten áldja meg vezető testvéreink odaszánását, erősítse őket hivatásukban, hogy minden helyen lehessenek az Úr hasznos eszközei továbbra is.

Az **Országos Ifjúsági Tábor** szinte 200 fiatalot vonzott a táborba az idén. Előadás, csoportbeszélgetés, szabadidős tevékenységek, kirándulások,

A fenti képen Jézus keresztre feszítésének drámai előadása a gyerekhéten, a lenti fotón roma fiatalok bogozni tanulnak.

sportolás, kézimunka voltak nagyvonalakban a programpontok. A „kincskeresés” téma jegyében kívánjuk azt, hogy mindenki Istentől kapott drágakincsel távozzon.

A Hargita Tábor nyáron olyan helyé válik, ahol az evangélium továbbadása válik fő céllá. Hálásak vagyunk ezért a lehetőségért, hogy sokszor meglátogattak a kegyelmes Isten, voltak megtérések, megújulások. Ugyanakkor végig betakartak az Úr védő szárnyai, angyalai vigyáztak ránk.

Jó hálaadással visszatekinteni, és könyörgéssel előre nézni, hogy az elvégzett munkának meglegyen az eredménye azon közösségekben, ahova gyermekeink, fiataljaink, vezetőink hazamennek a hegyről. Köszönjük továbbra is az értünk mondott imákat.

JOÓ ERIKA
augusztus 18-án

Népes testvériség gyűlt össze Nagyváradon május 10-én, hogy búcsút vegyen az Úr hűséges szolgálójától, *Fazakas Antal* testvértől, és osztozzon a gyászoló család fájdalmában. A temetésen Bodor Sándor lelkipásztor prédikált, aki István vértanú halálának módját mutatta be, majd röviden ismertette elköltözött testvérünk életrajzát. Énekléssel a rogériuszi és belvárosi testvérek összevont kórusa szolgált, Borbély Ferenc testvér vezetésével. A sírnál Simon József lelkipásztor szólt az ígét.

Fazakas Antal a Szilágy-megyei Kémeren született 1930. szept. 27-én, hívő szülők gyermekeként. 18. születésnapja előtt egy héttel merítkezett alá, ettől kezdve pedig a helyi gyülekezetben szolgált trombitával és énekkel. Fiatal éveit is az Úr félelmében töltötte, megtérése azonban csak 1957-ben következett be, „abban az évben, mikor az Úr Lelke elkezdte az Ő munkáját” a gyülekezetben. „Mert eljött az idő, amikor az Úr ébredést és megtérést adott a kémeri gyülekezetben, amelynek ereje kiterjedt egész Erdélyre, majd Magyarországra is” – írta testvérünk önéletrajzában. Megtérése pillanatától kezdve állandóan prédikációk foglalkoztatták az elméjét, Isten ugyanis az Ő Szentlelke által kijelentette, hogy az evangélium hirdetésére hívta el őt.

1953. november 4-én vette feleségül Erzsikét, a tasnádi „imaházból való legszebb lányt”, akit két évvel korábban ismert meg, mielőtt Brassóba került volna katonának. Saját elmondása szerint, Isten hatalma és vezetése volt az, ami megőrizte a bűnöktől, kísértésektől és helytelen döntésektől, amikor még nem volt újjászületve. Házasságukat az Úr két fiúgyermekkel áldotta meg, az első neve Antal, a másodiké Gyula. Férj és feleség egy hét különbséggel nyert és kezdett új életet Krisztusban. Erzsébet igazi segítőtársnak bizonyult, mind a mezőgazdasági, mind a lelki munkában. 1968-ban Nagyváradra költöztek, ahol Antal testvérünk még nagyobb kapacitással szolgált Istenét. Várad környékén 30 gyülekezetben hirdette az ígét, a gyülekezetben később ellenőrré, majd bizottsági taggá választották. Kémeri emlékekre alapozva házi közösséget alapított Gergely András testvérral a Budai Lajos testvér lakásán. A közösség két év után 50 tagot számlált, s 15 évig gyűltek más-más lakásban. Ez idő alatt a váradi gyülekezet diakónussá avatta testvérünket. Miután az Úr gépkocsit rendelt számára, szolgálata kiterjedt Bihar megyén túl is. Erdélyben feljárta a magyar gyülekezeteket, városokat és falvakat, sőt a Székelyföldet is két ízben.

1969 decemberében házi közösséget indított be Gergely András testvérral együtt a nagyváradi csatornakészítő cigányok között, Gábor János lakásán. Hat hónap elteltével a közösség már 80 tagot számlált, akik be is merítkeztek. Három és fél éven át minden péntek és vasárnap estét ott töltöttek, míg az Úr rendelt a cigány testvéreknek egy jobb imaházat, ahol már 400 ember is elfért. Az Úr minden héten szaporította az üdvözülők számát, tértek meg mások is ott, nemcsak a cigányok. A megtért és bementített cigányokkal aztán misszióba indultak. Nemcsak igehirdetéssel szolgáltak, hanem énekkel is, három nyelven: magyarul, románul és cigányul. A kommunista rendszerrel dacolva, Isten segítségével, három gyülekezetet alapítottak. Az első 400 tagot, a második 200-at számlált. Utóbbi a kezdethez hat évre alakult.

Fazakas testvér bementítési szolgálatot is vállalt, ahová csak meghívták szerte az országban. A börtönbüntetés kockázatát vállalva, az Úr oltalma alatt, hittel és reménységgel végezte ezt az aktust. Bementítette az összes megtért cigány testvért, de keresztelt Kémeren, Sámsonban, 1970-ben pedig Nagyváradon is.

Miután Isten sok lelki áldással halmozta el szolgálata idején, megtanult együtt élni a Krisztusért való szenvedéssel is. 1964-ben, számos fenyegetés után beidézték a tartományi titkosrendőrség főhadiszállására, a kémeri gyülekezet titkáráként. Rámutatott a törvénytelen eljárásra, ezért hamarosan el is bocsátották. Nagyváradon, egy gyárban dolgozva, naponta bizonyosságot tett az embereknek Jézusról, amiért bírói végzéssel elbocsátották. A végzés utolsó, hetedik paragrafusa szerint minden munkához való jogát elvették, ezért levelet írt a minisztériumba és a kommunista párt Központi Bizottságához. Három tagú bukaresti delegáció vizsgálta ki ügyét, ő azonban visszautasította az általuk felajánlott munkahelyeket. Beperelte a vállalatot, majd levelet írt az ENSZ-hez, rajtuk keresztül az államfőnek, Nicolae Ceaușescu-nak, akitől mentelmi jogot kapott, ami csupán hat hónap múlva lett volna érvényes, a megyei párttitkár közbenjárására. Ebben az időben nehéz anyagi körülmények közé kerültek a családban, elfogyott a pénzük. Mindaddig, míg újra fizetést nem kapott, „Illés hollója” gondoskodott megélhetésükről. Kilétére soha nem derült fény. Három hónap múlva az államfő Nagyváradra látogatott, Fazakas testvér személyesen hozzá fordult segítségért. Ügyét újra kivizsgálták, s végre munkát kapott egy nagyváradi vállalatnál. Géplakatos mesterként dolgozott még 15 éven át, miközben szabadon hirdette az ígét a munkahelyén is.

A Biblia arra szólít fel bennünket, hogy emlékezzünk meg előljáróinkról, s életük végére figyelve kövessük hitüket (Zsid. 13:7). „Ebben a zűrzavaros világban próba és kísértés ér mindenkit. A kísértésekben a nemes harcot meg kell harcolni, ha üdvösségre vágyunk. Harc nélkül nincs győzelem.” – írja Fazakas Antal testvérünk, s önéletrajzában végén is arra bátorít, hogy bízunk Jézusban, aki átsegít az élet nehézségein. **MELEG ADINA**

„Szívem tüze, melege buzdít imádságra”

Száz éve hunyt el ifj. Kornya Mihály (1887–1914)

Azon baptista személyek közé tartozik, akikről az utókor méltatlanul megfeledkezett. Atyja, és sokan mások is nagy reményeket fűztek hozzá, de életének fonala az első világháború legelején megszakadt.

Édesapja valamikor parádés kocsisként szolgált, édesanyja, Pataki Mária pedig mint szolgálólány serénykedett a nagyszalontai Rozvány birtokon. Itt ismerték meg egymást, és kötöttek házasságot 1866. május 23-án, hat lányuk – Juliánna, Zsuzsánna, Mária, Erzsébet, Sára, Teréz és egy fiúk született – Mihály, aki 1887. július 12-én látta meg a napvilágot Nagyszalontán.

A szülők gyermekeiket szeretettel fegyelmezve nevelték istenfélelemre. Az apa a bővülő missziómunka miatt egyre többet volt távol családjától, így több teher hárult feleségére. 1890. május 17-én, 43 éves korában elhunyt Kornya Mihályné. A kis Mihály ekkor még csak három esztendő volt.

Az özvegy 1890. szeptember 17-én újraházasodott, feleségül vette Derecskéről özvegy Takácsné, született Máté Zsuzsánát; a Kornya gyerekek kaptak két féltestvért Takács Zsófia és Margit személyében.

Tíz évig a család Nagyváradon

A Nagyszalontán töltött évek után a Kornya család missziós céllal 1895-ben Nagyváradra költözött; fejlődésnek indult ekkor ott a misszió, sokan merítkeztek be. A családfő házat vásárolt a nagyvárad hegyen, a Görögoldalon, a 330. szám alatt. Tíz évig éltek itt. Máté Zsuzsánna két lánya és a Kornya lányok közül öt bekerített. Közben Mihály ifjú ember lett, a tizenhét éves életét betöltve mesterséget tanult: beállt kádárinasnak. A következő évben már részt vett a diószegi imaház építésében (a megnyitója 1906. december 6-án volt), megtérése is erre az időszakra tehető.

1905. decemberében Darabont Gyula vezetésével megalakult a Nagyvárad Baptista Hitközség, ők az álmilag elismertek táborához csatlakoztak. A következő év januárjától a nagyvárad hitközség és Kornya Mihály útjai különváltak, a missziómunkás családjával végleg Bihar-diószegre költözött.

Vallomása tagfelvételnél

Ifjú Kornya Mihály bekerítését illetően a történészek körében két

nézet létezik. Az egyik, hogy nem tért meg, és soha nem is merítkezett be. A másik, hogy bekerített, és tagja lett a diószegi gyülekezetnek. Kirner A. Bertalan szerint bekerítése 1910. augusztus 10-én Szalárdon történt.

Kovács Gábor: *A Bihar-Diószegi Baptista Gyülekezet kezdetei* című írásában, amely 1906. szeptember 20-án keletkezett, tudósít a misszió kezdeteiről, az imaház építéséről, az 1906-ig szolgáló munkásokról, csoportokról. Kornya Mihály, a gyülekezeti munkások és ifjú Kornya Mihály aláírásukkal hitelesítették a dokumentumot. Ebből azt a következtetést vonhatjuk le, hogy ifjú Kornya Mihály 1906 szeptemberében már bekerített tagja volt a bihardiószegi gyülekezetnek, sokkal hamarabb, mint ahogyan azt a Kornya Krónika közli.

„Azt érzem sokszor; nagyon sokszor; hogy a bensőm, a szívem tüze, melege buzdít imádságra és éneklésre, és ilyenkor örülök a Krisztusnak” – válaszolt Kirner szerint az ifjú Kornya, a tagfelvételnél őt szigorúan kikérdező édesapjának.

Mint szorgalmas férj és apa

Ifj. Kornya Mihály 1910. december 6-án kötött házasságot a helybeli gyülekezetből Szűcs Eszterrel, akit Kornya merített be 1905. augusztus 17-én. Az ifjú házaspár a diószegi szőlőben lakott, a férj elismert kádármesterként dolgozott. Ezt igazolja az 1911-es évről ránk maradt jegyzetfüzete a megrendelésre végzett munkáiról, bevételeiről (az azévi bevétele 1490 korona és 60 fillér volt). A gyülekezeti feljegyzések szerint rendszeresen adakoztak a misszióra (az idős Kornya Mihály 1914. januártól nyitott a gyülekezetek számára új kerületi anyakönyvet és jegyzőkönyvet). Házasságukat Isten megáldotta egy gyermekkel, Erzsébet lányuk 1913. december 19-én született, aki szintén fiatalon halt meg, 21 évesen.

A háború kezdetén már behívták

1914. június 28-án Sarajevóban Ferenc Ferdinánd osztrák-magyar trónörökös merénylet áldozata lett. Egy hónap múlva kitört a háború.

Ifj. Kornya Mihály portréját Megyesi József festette meg akvarellben. Az eredeti nagyított képet, Mihályról és feleségéről, hosszas kutatás után, nagyon töredezett állapotban találta meg cikkírónk.

Ifjabb Kornya Mihály is megkapta a behívót. Nehéz szívvel hagyta otthon családját: idős édesapját, szerető feleségét és kislányukat. Többször írt levelet a harctérről, kérte édesapját, hogy imádkozzon érte. Kirner A. Bertalan ezt így adja vissza: „Édesapám imádkozzék értem, mert ha maga imádkozik, mindig megérem azt. És a fiának ilyen közlései – bár sokat imádkozott érte – most mégis a szívébe nyilallottak.”

Száz éve, hogy a fronton elesett

Egy nap közölték az idős apával: ifj. Kornya Mihály 1914. szeptember 16-án, a szerbiai fronton hősi halált halt. A gyász hír megrázta az egész családot, különösen a 70 éves idős Kornya Mihályt. Lányának, Bereczki Lajosné Kornya Sárának fájo szívvel írta levelét Budapestre, amiben értesíti a tragikus esetről. Fájt neki, hogy nem lehetett egyetlen fia mellett annak utolsó óráiban.

Ifjabb Kornya Mihály elstének pontos helyét nem ismerjük. Névtelen sírban nyugszik, valahol Szerbiában, várva a feltámadás idejét.

KELEMEN SÁNDOR TOMI
a Szövetségi levéltárosa

Hóreb tábor, ifjúsági hét: július 19-26.

„Menjünk fel az Úr hegyére,
igazságnak lakhelyére”

Nagy Mirtill-Boglárka vagyok, 16 éves. A Bihar megyei Érszöllős községben élek. Örömmel mondhatom, hogy én is Isten gyermeke vagyok. Megtérésem a Hóreb tábor ifjúsági hetén történt, július 23-án.

A tábor július 19-től 26-ig tartott. Szombaton indultunk Érszöllősről, Margittán szálltunk fel a vonatra, s Nagyaluig utaztunk. Onnan mikrobusz vitt fel a táborba. Nemzetközi csapat gyűlt össze, három országból érkezünk a tuszai táborba: Kárpátaljáról, Magyarországról és Romániából. A táborozás szombattól szombatig tartott. Fő témánk „Az érzelmek” voltak, bibliai történetek által, minden nap ellentétes érzelmeket vizsgáltunk meg.

Nyolckor volt az ébresztő, amit a reggeli követett. Ezután jöttek a délelőtti alkalmak, majd csoportbeszélgetésekre került sor, ahol tovább boncolgathattuk

az aznapi témát. Két órákor volt az ebéd, majd szabadidő: játékok és vetélkedők. A vacsorát az esti evangélizációs alkalmak követték.

A szombat az érkezés és az eligazítás napja volt, de még jutott idő egy kis ismerkedésre is, hiszen közel 60-an voltunk. Vasárnap kezdődött az igazi táborozás. Első témánk a harag és a békeség volt. Hétfőn az örömről és a bánatról beszélgettünk; kedd a szégyenérzet és a büszkeség napja volt. Szerdán a gyűlölet és a szereteten volt a sor; csütörtökön az undorról és a gyönyörrel volt szó; pénteken a félelemről és a bátorságról. Szombaton pedig már utaztunk is haza. A hét folyamán vendégek is megfordultak a táborban, akik bizonyosságot tettek, vagy hirdették az igét.

Igazán áldott volt a táborozás, hiszen többen is megtértek. Isten kegyelméből én is ezek között lehetek. A kedden hallott egyik bizonyástétellel szólított meg Isten, ezért este vissza is maradtam imád-

kozni, hogy térhessek meg én is. Másnap ez meg is történt, igaz nem úgy, ahogy én számítottam. Szerda este Kelemen Sándor lp. hirdette az igét arról, hogy nem szolgálhatunk két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöljük és a másikat szeretjük, vagy fordítva. Tudtam, hogy egész végig rólam van szó, én vagyok az, aki „kettős életet” próbál élni, szolgálva a világnak és Istennek is. Tudtam, ez nem működhet így, viszont nem éreztem, hogy itt lenne a megtérésem ideje, nem éreztem késztetést rá. Ez elsomorított, s csalódott lettem, hogy én nem éreztem azt a felemelő érzést, amelyről mások oly sokszor beszéltek bizonyásgtevéseikben.

Az alkalom után odajött hozzám az egyik barátnőm és elkezdtünk beszélgetni. Elmondta a megtérése történetét. Ahogy hallgattam szavait, úgy nehezedett rám minden, és hogy meg kell válnom a bűneimet Jézusnak. Sírva mentem vissza. Ahogy soroltam a bűneimet, úgy fogytak könnyeim; az imádság végén azt vettem észre, hogy mosolygok. Boldogság és nyugalom töltött el. Kíváncsi vagyok, hogy mindenki megtapasztalja ezt a lélekmelengető érzést, amelyet a többiekkel átélhettünk a megtérésünkkor.

(Nagy Mirtill-Boglárka, Érszöllős)

Az Úr Jézus kegyelméből idén nyáron is részt vehettem a Hóreb táborban. Hála tőle el, hogy bár csak 16 éves vagyok, az Úr az én Istenem. Hálaadással gondolok arra a négy évvel ezelőtti estére, amikor épp ebben a táborban találkozhattam az én Megváltómmal, bűneim letéhettem.

Idén is több helyről érkeztek fiatalok a július végi ifjúsági hétre, akikkel már évek óta ismerjük egymást, barátok vagyunk, de olyanok is, akikkel eddig még nem volt szerencsénk találkozni. Így a táborozás végére sok új baráttal is gazdagodhattunk. Ahol ennyi fiatal gyűlt össze, biztosított a jó társaság, s mivel sokan már az Úr gyermekei vagyunk, hasznos beszélgetésekre is sor kerülhet.

Délelőttként táborvezetőnk, Veress Efraim lelkipásztor hirdette az igét és szolgatársra, Kelemen Sándor lelkipásztor.

Az előadásokban minden nap egy-egy érzelempárt állítottak elélni. Fokozatosan megérthettem, hogy az eddigi negatívumok titulat érzés, mint a gyűlölet nem feltétlen csak rossz, és a pozitívum számító érzésem, mint a szeretet és öröm sem feltétlenül jó. Minden azon múlik, hogy Isten hogyan ítél. Hiszen ő is gyűlöl, mégpedig a bűnt, tehát nekem is erre kell törekednem, és nem szabad szeretnem a világi dolgokat. Bánatom sem rossz, ha azon bánkodom, amin az én Istenem is, de örömem lehet helytelen, ha olyasvalamiben telik kedvem, ami nem az Úr dicsőségére szolgál. Esténként felszólítás hallatszott azok számára, akik még nem tértek meg, s azok számára is volt üzenet, akik bár elfogadták a kegyelmet, de eltávolodtak az Úrtól.

Mindezek mellett részünk volt szervezett játékokban, amelyekben csoport-

tásainkkal összefogva versenyezhattunk. Annak ellenére, hogy pár napig esett az eső, a színes programnak köszönhetően a kedvünk változatlanul jó maradt.

Az egyik nap részt vettünk vízicsúszdázásban is, ami számomra új volt. Különböző sportjátékokban is megmutathatták tudásukat az ügyesebbek, mint például ping-pong és foci. S hogy a lányok se unatkozzanak, egyik délután Kelemen Napsugár vezetésével leánykört tartottunk, ahol számos kérdésre kaptunk választ, ami talán sok hívó fiatal lány fejében szöveget ütött már: „*Tudni fogom, hogy ki számomra az igazi? Lehetőséges, hogy a női fél átvegye az irányítást egy kapcsolatban?*”

A programok, játékok mellett, ha valaki még szeretett volna más elfoglaltságot is, az akár egymaga, akár barátai körében sétálghatott, csodálhatta a teremő Isten alkotásait a természetben, illetve megpihenhetett az oly nagyon kedvelt forrásnál.

A táborozás végére már egy jól összehozott társasággá váltunk. A személyes életemre nézve azt mondhatom, hogy bár nem kevés csomaggal érkeztem én sem, mégis sokkal több mindent hozhattam haza, úgy kellemes emlékeket, megtapasztalásokat, mint megújult kegyelmet és áldásokat. (Tripó Debora, Micske)

Tíz gyülekezetből

Július 28. és augusztus 7. között tíz gyülekezetből (Kémer, Kraszna, Lóna, Nagybánya, Pécel, Sarmaság, Szeged, Szilágynagyfalu, Szilágyperecsen, Zilah) táborozni voltunk a Lesu-i tó környékén. Velünk tartottak Pardi Félix és János Csaba lelkipásztorok családjaikkal együtt. Másfél napra meglátogatott bennünket családjával Borzási Pál testvér is. A táborozást Kocsis Barna, a kémeri ifjúsági vezető szervezte, idén már harmadik éve. Isten gazdagon megáldotta az ott eltöltött napokat. A csoportvezetők harmat-áhitatával kezdődött a reggel, melyhez csatlakozhattak mások is. A délelőtti előadásokon a beszédről, a magaviseletről, az ének-zenéről, Isten vezetéséről és a házasságról tanulhattunk. Esténként evangelizációs alkalmakat tartottunk, majd kiscsoportos imádkozás indult, melyek lelki megújulást hoztak. Két napot túrázással töltöttünk, megnéztük a környékbéli vízeséseket és a Bulz-i sziklát is megmásztuk. Sok vidámságban, játékban, baráti és testvéri szeretetben volt részünk. Mindenért az Úr a dicsőség! *(Szabó Mária-Anita, Kémer)*

Hálás szívvel gondolunk vissza a tavalyi nyárra, amikor Pardi Félix lelkipásztor testvérünk meghívott minket, hogy táborozzunk együtt a kémeri fiatalokkal. Mindenki nagy szeretettel fogadott és az első perctől kezdve otthon érezhettük magunkat. Nagyon vártuk, hogy ismét találkozassunk barátainkkal, így az idei nyáron is, Jóatyánk kegyelméből ismét elindulhattunk Lesura, hogy együtt épülhessünk lelkileg. Hálás vagyok, mert most is szólt hozzám az Úr, éreztem szeretetét, megváltó kegyelmét, letehettem terheimet. Számos kérdésemre választ kaptam, és megszabadított kétségeimtől. Mindemellett hála tölti el, hogy

kedves testvéreimet, barátaimat újra láthattam, örülhettünk, játszhattunk, kirándulhattunk. Várom, hogy mit tartogat Mennyei Atyánk jövő nyárra is számunkra. *(Papp Zsolt, Pécel, Mo.)*

Az esti evangelizációk után egyre többen jöttünk össze imádkozni: egymásért és a táborért. Szombat este különösen kedves volt a közös imádkozás, könnyes szemekkel vallhattuk meg hiányosságainkat az Úr előtt és könyörögtünk megtérésekért. Az Úr sok vidámsággal megajándékozott még esős időben is. Köszönjük a kémeri testvéreink szeretetét. *(Papp Jonatán, Pécel, Mo.)*

Hogy mit jelentett ez a táborozás nekem? Tíz nap egy csodálatos környezetben; tíz nap folyamatos jókedv; tíz nap egy nagyon kedves társaságban; tíz nap alatt barátokat szerezni; tíz nap nagyon sok és finom ennivaló; tíz nap alatt kétszeri túrázás; tíz nap dicsőítés; tíz nap imádkozás; tíz nap alatt ráébredni olyan dolgokra, amiken javítani kell; tíz nap után Istenben való megnyugvás és megújulás. Mindezek után nagyon nehéz volt hazajönni. Mindenért Istené a dicsőség! *(Péter Salomé, Lóna)*

Sokat imádkoztunk azért, hogy Isten áldja meg számunkra a táborozást és hozzon változást az életünkbe: megújulást, odaszánást. Mennyei Atyánk sokkal többet tett kéréseinknél. A szombat esti igehirdetésből egy mondat különösen megérintett: „Senki nem kezd Isten felé menni, amíg magával meg van elégedve”. Éreztem, ez nem csak azokhoz szól, akik nincsenek még megtérve, hanem hozzám is. Felismertem, mik azok, amik távol tartanak Istentől. Az esti szolgálat után néhányan félrevonultunk

imádkozni, jó volt letenni bűneimet és szabadulást nyerni. Vasárnap délelőtt János Csaba lelkipásztor testvérünk azt a történetet olvasta fel, amikor az Úr Jézus Pétertől háromszor megkérdezte, hogy „Szeretsz-e engem?”. Ez a kérdés engem is elgondolkosztatott: szeretem-e igazán Istent, vagy van valami más, ami fontosabb, mint ő. Rájöttem, Istent sokszor csak érdekből szerettem, azért amit kaptam tőle, és nem azért, aki ő valójában. „Mindenem Tiéd, az egész életem / A szívem teljesen átadom neked / Saját terveim és büszkeségemet / Most lábadhoz teszem, s új életet nyerek / Tiéd minden álmom, az életem, mindenem.” *(Vad Johanna-Katryn, Kémer)*

Az új barátok, a sok nevetés és játék, a fárasztó, de élménydús túra, a finom ételek, az éneklések és imádkozások, az építő csoportbeszélgetések, a sziklamászás és a lenyűgöző kilátás, a pihenés és a kikapcsolódás, a tábortűz, ami az eső ellenére végül mégis meggyúlt – mind mind kedves emlékként marad meg a szívemben. Megemlítem még az esti alkalmak utáni csoportos imádkozásokat is. Bánom, hogy eleinte nem vettem részt rajta. Jó volt egymásért imádkozni és könyörögni az elveszettekért. Jó volt Isten kezébe letenni kérdéseinket és békét nyerve, megkönnyebbülten menni tovább. Az igehirdetéseken Isten többször megszólított, ezért is nagyon hálás vagyok. A sorvadttá kezű ember gyógyulása történetéből (Mt 12:9-13) az fogalmazódott meg bennem, hogy amikor Jézus kér tőlünk valamit, akkor ő az erőt és a képességet is megadja ahhoz, hogy azt teljesítsük, csak kételkedés nélkül engedelmeskedjünk. Nagy áldás volt számomra a Lesu-i táborozás. Visszamennek! *(Péter Abigail, Lóna)*

Június 24-én, **Ambrózfalvi Jánosné Verát**, az arad-belvárosi gyülekezet tagját, 88. születésnapján – rövid súlyos betegség után – hívta haza az Úr. A temetésen Simon András lelkipásztor Pál apostol vigasztaló szavait közvetítette: „*Nem szeretnénk testvéreink, ha tudatlanok lennétek az elhunytak felől, és szomorkodnátok mint a többiek, akiknek nincs reménységük.*” (1Thessz 4:13). A gyászistentiszteleten az arad-belvárosi baptista gyülekezet énekkara szolgált.

Testvérnőnk 1926. június 24-én született az Arad megyei Szapárligeten, hitét gyakorló katolikus családban. 1948-ban kötött házasságot Ambrózfalvi Jánossal. Házaseletüket Isten két gyermekkel áldotta meg. 1951-től Aradra költöznek. Ilona lányuk időközben hitvalló beme-
rítés után az arad-belvárosi baptista gyülekezet tagja lesz, amely döntő változást hoz a szülők életében is. A Szentlélek munkája nyomán igazi hit ébred szívükben, és rövidesen ők is beme-
rítkeznek és az aradi gyülekezet tagjai lesznek. Időközben négy unokájuk születésének örvendhetnek. 1985-ben Vera testvérnő férje infarktuson esik át, akit hitvesi hűséggel kezel, gondoz haláláig. Ezt követően Ilona lányának családjába kerül, ahol életének utolsó 14 évét tölti. Amíg ereje megengedi, hűségesen látogatja a gyülekezeti istentiszteleteket. Testi erejének további gyengülése nyomán az úrvacsorát otthonában veszi magához, ahol gyakran éneklük kedvenc énekét: „*Isten szeretett, váltságot szerzett*”. Életének utolsó két hónapját a szalontai szeretetotthonban töltötte, ahol csendben várta a pillanatot, amikor Megváltó Ura hazaszólítja és befogadja az örök otthonba. Isten akarátában megnyugodva, a viszontlátás reményében intettek búcsút a jelenlevők az elhunyt testvérnőnknek. **(Bátkai Sándor)**

Július 16-án, a nagyváradi temető kertben, **Ursz Demeter** testvér koporsóját a gyászoló család, a végtisztességet tevő gyülekezetek, ismerősök, jó barátok, volt iskolatársak állták körül, és búcsúztak a 80 évet betöltött testvérünk földi maradványától. A temetésen igei üzenetet tolmácsolt a Jn 8:51 alapján – magyar és román nyelven – dr. Giorgiov Adrián a Nagyvárad-belvárosi baptista gyülekezet lelkipásztora, azt követően a Jn 14:1-6 verseit véve alapul Mátyás Attila evangélikus lelkész.

Elköltözött testvérünk életrajzát Halász Ferenc testvér olvasta fel. A végtisztesség hangján szólt a sírnál a gyászoló gyülekezethez Megyesi József ny. lp. a Zsolt 116:7-10 verseit idézve. Megemlékezésre méltóak a Borbély Ferenc karmester vezette baptista énekegyüttes, valamint Bencédi Mónika evangélikus kántor szolgálatai úgy a kápolnánál, mint a sírnál. A gyászoló gyülekezet a kápolnánál áhitattal énekelte az „*Isten áldjon míg viszont látunk*” című éneket. Záró imát mondott Molnár Miklós és Gergely András testvér.

Az életrajz ismertetéséből megtudtuk, hogy Ursz Demeter testvérünk baptista családban született. Még nem volt húszéves, amikor elfogadta Megváltója hívó szavát és beme-
rített. Rendszeresen látogatta a gyülekezeti alkalmakat, 1954-től azonban – tanügyi dolgozó lévén – nem járhatott imaházba, de hívő, bibliaolvasó, imádkozó ember maradt mindvégig. Nyugdíjaztatása után – ami egybeesett a rendszerváltással –, rendszeresen látogatta a gyülekezetet mind-

addig, míg 2004-től egyre halmozódó betegsége és főleg járóképtelensége megakadályozták ebben.

Társadalmi minősítése révén a tanítás mellett számtalan iskolán kívüli tevékenység szervezője, előadások tartója volt. „*A természet kincsestára*” című írása megjelent a *Szeretet* 1990. októberi számában is, amelyben felhívta az olvasók figyelmét a gyógynövények használatának fontosságára. Nyugdíjba vonulásakor igazgatója többek között így jellemezte őt: „Jól felkészült tanár volt. Kollégái értékelték, a szülők tisztelték, a gyerekek pedig szerették és megbíztak benne.” Munkájának eredménye tanítványai sikereiben látszott leginkább. Hisszük, hogy szolgálatainak jutalmát megkapja odaát az örökkévalóságban. **(Antal Ferenc)**

Június 17-én kísértük utolsó útjára **Zeffer Emma** testvérnőnket Gálospetriben (szülőfalujában). Testvérnőnk 90 évet kapott ajándékba Teremtő Urától, amiből az utolsó majdnem tízet Nyüveden töltötte. Az utolsó hónapokban betegségének következtében egyre gyengült, de erősen élt benne a tenni akarás és az Úrhoz való ragaszkodás. A temetésen a vigasztalás ígéit Albert István Zsolt lelkipásztor szólt a Préd 7:1-4 alapján, a nyitott sírnál Szabó András helybeli lelkipásztor hirdette a feltámadás reménységét. A gyászoló család számára Isten vigasztalását kívánjuk. **(A.I.Zs.)**

Július 26-án volt **Kocsis Magdolna** testvérnőnk temetése Szentendrén (Mo.). Az Úr 83 évvel ajándékozta meg itt a földön, élete nagy részét Paptamásiban élte, de sokat tartózkodott Szentendrén is a családjánál, itt hallotta meg a hívó szót is rövid betegeskedés után. A temetésen Dani Zsolt helybeli lelkipásztor szolgált a Józsué 14:6-14 alapján, kiemelve testvérnőnk kitartását és kemény munkáját, amit a Kálebével hasonlított össze. A temetésen szolgált a Szentendrei gyülekezet zenekara és az énekkar is. Bizonyosságot tett Albert István Zsolt lp. is a Zsid 4:9-10 alapján. A nyitott sírnál Drenyovszki Pál nyugalmazott lelkipásztor szólt az egybegyűttekhez. Isten vigasztalását kívánjuk a gyászoló család és a gyülekezet számára. **(A.I.Zs.)**

Az Arad-belvárosi magyar baptista gyülekezet július 27-én kísérte utolsó földi útjára **Püsök Ilonka** testvérmőt, aki 77. kegyelmi évet kapott a Teremtőtől. Elköltözésének híre meg-
rázta a gyülekezetet, mivel még vasárnap velünk volt az imaházban, de Isten így látta jónak, hogy szívinfarktus által magához rendelve hű szolgálóját, aki példa volt előttünk az imádkozásban, buzgóságban, közbenjárásban, kitartásban. A kápolnánál Bándi Sándor lelkipásztor testvér az 1Tim 1:5-8, 15-17 ige alapján buzdított Istenhez meló életre. „Úgy érdemes élni, hogy az Úrnak hűséges szolgálóiként mindent szívből, lélekből tegyünk! Testvérnőnk így élt!” – hangzott a biztatás. A sírnál Elekes Sámuel zilahi diakónus imája után a helybeli lelkipásztor a Jel 14:13 szerint szólt azokról, akik boldogok, mert az Úrban haltak meg! Az énekkar énekei balzsamként hatottak a gyászoló szívekre. Istenünk vigasztalását kívánjuk a gyászoló család és a gyülekezet részére. **(Simon András)**

Július 23-án temettük **Bucsi (Kiss) Rózát**, gyülekezetünk legidősebb tagját – Bucsi mama 103 évet élt! Virrasztása 22-én volt, ahol Ivánitzki István és Szűcs Sándor szolgáltak igével. A gyászszertartáson, a szatmári kápolnában, ifj. Budai Lajos és Szűcs Sándor lelkipásztorok hirdették az ígét. A gyülekezetünkben többen eljöttek végtisztességet tenni a fiatalok és

idősebbek közül is, és énekkel szolgáltak. Testvérmőnk földi maradványait elkísértük Nagybányára, a családi sírhelyre, ahova a nagybányai testvérek is eljöttek énekkel szolgálni. Bucsi Róza 1911. szeptember 24-én született Szilágyballán, majd szüleivel beköltöztek Zilahra, ahol bekapcsolódtak a gyülekezeti életbe. 1930-ban kötött házasságot Bucsi István-nal, akivel 71 évig éltek házasságban. Időközben laktak még Kolozsváron is, 1968-2000 között Nagybányán. Kötődtek mindegyik gyülekezethez és a testvérekhez. Amikor úrvacsorát vittem neki, el kellett mondanom, amit tudok e gyülekezetekről, lelkipásztoraikról, mindegyik körzetért komolyan imádkozott. 2000-től haláláig a szatmárnémeti gyülekezet tagja volt, az összejövetelekre eljött, amíg tudott. Kedves menyee, a Vass család, gondozta nagy szeretettel és hűséggel halála napjáig. Négy gyermeke közül csak egy él, valamint öt unokája, öt dédunokája és két ükunokája. A testvérek, testvérmőnk látogatták nagy szeretettel. Sokat olvasta a Bibliát, elmondása szerint tizenkétszer átolvasta, de más könyveket is olvasott nagy örömmel. Egy imádkozó testvérmő költözött az Úr Jézushoz, Akit szeretett és szolgált. Elköltözése is békében és csendesben történt: elaludt. Isten vigasztalja a gyászoló családot, adjon örök életet nekik, de adjon az Úr még ilyen komoly, egyszerű és imádkozó asszonyokat a gyülekezetnek. *(Szűcs Sándor)*

Lecsméren, június 20-án fájó szívvel, de Isten akaratában megnyugodva kísértük utolsó útjára **Baranyi Eszter** testvérmőnt, akinek Isten 71 évet adott a földi létben. Nehéz gyermekkorra volt, édesapja meghalt a háborúban. Édesanyja özvegyen nevelte fel, de a Teremtő Isten, aki az özvegyek és árvák gondviselője, velük volt és nem hagyta el őket, ezért

testvérmőnk is Istent választotta. Több megpróbáltatást, betegséget: szív-, vese-, epeműtétet engedett meg Isten az ő életében, de a gyógyulást is megadta számára. Öt héttel halála előtt agyvérzéssel látogatta meg az Úr, ami végzetes lett. A gyászistentiszteleten, a háznál, népes hallgatóság előtt Pardi Félix lp. hirdette a vigasztalás ígét; a temetőkertben Szilágyi József diakónus testvér szólta a feltámadás reménységéről. A kémeri fűvóskar és összevont énekkar szolgált, úgy a háznál, mint a temetőkertben. A viszontlátás reményében búcsúzik tőle férje, két fia, menyee, két unokája és unokakeje. Áldott emlékét örökre szívünkbe zárjuk és őrizni fogjuk. *(Baranyi József)*

FELVÉTELI BIBLIAISKOLÁBA

A zilahi bibliaiskola ebben az évben is felvételit hirdet, **október 4-én**, szombaton, délelőtt 10 órai kezdettel a Zilahi Missziósháznál. A felvétellel kapcsolatos részletekért, valamint további információkért kérjük az érdeklődőket az alábbi elérhetőségeket igénybe venni: <http://pardi.ro/zilah.bi>
Email: zilahi.bb@gmail.com, Tel: 0735 500959
Kérjük a felvételizés szándékát időben közölni telefonon vagy emailben, a felvételi megszervezése érdekében. Szeretettel várunk minden kedves érdeklődőt. Bátorítunk mindenkit, imádkozunk, és kérjük az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába! **Pardi Félix**

A nagyváradai Timóteus bibliaiskola ismét felvételit hirdet meg az alapfokozatra és a levelező tagozatra.

Az alapfokozat hétvégi oktatást foglal magába, (péntek délután 16-20 óra és szombat délelőtt 8-12 óra között). A hallgatók a következő kurzusokat végzik el két év alatt: Hogyan tanulmányozzuk a Bibliát, Ószövetségi és Újszövetségi bevezető, Rendszeres teológia, Apologetika, Lelkigondozás, Közbenjáró imádság és ébredés, Hogyan tanítsunk, Formálódás a szolgálatra, Tanítványság, Keresztény élet, Nyilvános istentisztelet, Evangélizáció.

A levelező tagozat hallgatói évente ötször jönnek konzultációra. A levelezők a következő kurzusokat vehetik át: Hogyan tanulmányozzuk a Bibliát, Ószövetségi és Újszövetségi bevezető, Hogyan tanítsunk, Róma-Galata levél, Keresztény élet, Evangélizáció és tanítványság. Mindkét tagozatra a felvételi **szeptember 20.** délelőtt 10 órakor kezdődik a bibliaiskolánál!

A bibliaiskola nyitva áll minden olyan személy előtt, aki valódi keresztény jellemmel bír, és tagja egy helyi evangéliumi gyülekezetnek. További feltételek: lelkipásztori és gyülekezeti ajánlás és egy önéletrajz, amely tartalmazza a megterés leírását és a felvételizőnek a szolgálattal kapcsolatos személyes meggyőződéseit. A felvételi vizsga két részből áll: 1) egy írásbeli vizsga, amely a felvételiző bibliaismeretét hivatott mérni; és 2) egy interjú a vezető tanács tagjai előtt. A beiratkozáshoz szükséges dossziét a Bibliaiskola titkárságán (új épület 101-es szoba) vagy a szövetség irodájánál kell elhelyezni. Az érdeklődőknek részletes információkkal szolgálunk.

Címünk: Str. Berthelot Nr. 5, Oradea 410050.
Tel. 0259-413289; 0735-500985 (baptifon);
e-mail: emerics8@yahoo.com

HIRDETÉSEK

Rendelhetők Bibliák, keresztény könyvek, CD-k, DVD-k, képeslapok, igeversek lapok és könyvjelzők, és más keresztény jellegű tárgyak. Konferenciák is megfordulok. Kovács Zsolt, Str. Corneliu Coposu nr.11, bloc X11, sc. C, ap. 41. 410445 Oradea, jud. Bihor, valamint: Kovács Judit, Str. Lucian Blaga nr. 2. 425100 Loc: Beclean, jud: Bistrita-Nasaud, Tel.: 0724 490634 (Vodafone), 0743 832173 (Orange).

Akció iskolakezdésre! Szeptemberben és októberben minden tanuló és egyetemista (vagy szülő, akinek ilyen gyereke van), aki Bibliát rendel, a www.bibliai.net weboldalon levő Bibliák közül egy ajándék könyvet kap ráadásként (egy egyszerű fordítású Újszövetséget, történetes, vagy más könyvet. A készlet véges! Az árak a szállítási költséget nem tartalmazzák. A csomag elküldése postán vagy gyorspostán keresztül is történhet. Tisztelettel és szeretettel, Molnár Áron; tel. 0754 200020; tel. 0735 787688; email: moltrans@yahoo.com.

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Dr. Simon József. *Felelős szerkesztő:* Veress Efraim. *Szerkesztő-tördelőszerkesztő:* Szilágyi László.

410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA. E-baptifon: **0735 500 009**, e-mail: szeretettlap@gmail.com

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

Érszakácsi Értesítő – A Szilágy és Szatmár-megye határán lévő Érszakácsiban Isten új missziót kezdeményezett ebben az évben. A sarmasági körzet megbízásában Nagy István testvér látogatja a községet, hirdetni az igét, és felújítási munkát végezve a tönkrement imaházon. Isten kegyelméből a munkálatok szépen haladnak és az októberi hónap folyamán evangélikációs hétvége van tervezve, vasárnap a felújított magyar baptista imaház megnyitójával. Minden Szakácsi-i elszármazottat, barátot, ismerőst, utódot, érdeklődőt szeretettel várunk erre az alkalomra. Ima és böjt-támogatásra kérjük testvéreinket, s ha valakit Urunk bátorít, hogy adománnyal is támogassa ezt a missziómunkát, **Nagy István** testvérrel vegye fel a kapcsolatot a 0744 117113-as telefonszámon. „*Akkor felhasad mint a hajnal a te világosságod és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, és igazságod előtted jár: az Úr dicsősége követ... Akkor kiáltasz és az Úr meghallgat, jajgatsz és Ő azt mondja: Íme, itt vagyok!... És vezérel téged az Úr szüntelen, megelégti lelkedet... és megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod és nevezetel romlás építőjének, ösvények megújítójának... mert az Úr szája szólt!*” És 58: 8-14. **(Kis-Juhász Vilmos)**

Felelősségvállalás

Csodálattal tölt el, hogy Isten nem személyválogató és minden embert egyformán szeret. A nyár a kikapcsolódás, a táborok, a szabadtéri programok és a vendégszolgálatok lehetősége – kihívás, felelősségvállalás is egyben. Kiért, miért? A szolgálatra elhívott embernek elsősorban az Úrért, azután pedig azokért, akiket Krisztushoz szeretnének vezetni.

Erre adott nyitott ajtót az Úr július 21-25. között Nagyváradon, a roma gyülekezet gyermekei és meghívottai számára, a Comunia Alapítvány szervezése által. Nagyon sok jó lehetőséget nyújtott a táborozásnak ez újabb formája. Vendégeink az Egyesült Államokból, Kanadából és Ukrajnából érkeztek, az ő vállukon volt az oktatás, a helybeliekén a szervezés terhe. Szolgálatukat egy lelkes tanítói és fordítói csapat egészítette ki. A bibliai igazságok és leckék, igeversék tanulása után, az angol tudásukat is gyarapíthatták a gyerekek. Az önkéntesek a Belvárosi és a Rogériuszi, valamint a közelben levő gyülekezetekből érkeztek. Azért imádkozom, hogy az Úr gazdagon

áldja meg az Őt és egymást szolgálni kész fiatal testvéreket. Az Úr engem a 2 Pt 1:2 és 3 verseivel bátorított erre a hétre: „*Kegyelem és békesség adassék nektek bőségesen. Az Ő ereje pedig megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és kegyességre való.*”

Jó volt minden nap reggel 9 órától du 4-óráig együtt lenni, imádkozni, játszani 135 roma gyerekkel; együtt az Úr lába előtt, együtt a megterített asztal előtt – mert ez is adatott bőséggel minden délből –, együtt a tanulni vágyó és erre képes cigány gyermekekkel. Egyik este 6 órától, a helybeli vezetők segítségével összegyűlt a lelkes gyermek és tini csapat, a Roma gyülekezet falain belül. Elmondtuk az Úrnak és a meghívott szülőknek, úgy magyar mint angol nyelven a megtanult igéket, énekeket, jeleneteket. Ezen az alkalmon Kulcsár Sándor, valamint Kajcza János lelkipásztorok szolgáltak az igével. Hisszem, hogy az Úr harcol értünk, és mi is harcolunk az Úr előtt imában. Hisszük, hogy következik a folytatás!

Az Ő szolgálatában, SZŰCS TÜNDE gyermektanító, Nagyvárad

ARANYMENYEGZŐ

KOLOZSVÁR – 2014. júniusában ünnepelte **Nagy Lajos** (szül. Kémer, Szilágy m.) és **Magdolna** (szül. Balogh, Paptamási, Bihar m.) 50 éves házassági évfordulóját családjuk – három gyermekük, házastársaik, valamint unokáik – társaságában Kolozsváron. Gyerekeik arról faggatták őket, mi a hosszú és boldog házasság titka, valamint arra voltak kíváncsiak, mennyire ismerték meg egymást 50 év alatt. E beszélgetést foglaltuk össze röviden: „Hálásak vagyunk Istennek, hogy segített nekünk abban, hogy jóban-rosszban kitartsunk egymás mellett, s szeretetünk az Ő szeretetével körülbástyázva, erősítve elmélyüljön, kiteljesedjék egymás iránt. E hosszú út során azt tapasztaltuk meg, hogy nem véletlenül találtunk egymásra az 1960-as évekbeli missziós tevékenységeink során. Szükségünk volt egymásra: Magda gondoskodó, céltudatos, mindent beosztó engedelmes szilárdságára, Lajos álmódó, Isten útjait alázatosan kereső és a mindennapok munkájában is hirdető tevékenységére... Házasságunk a megismerés útjának bizonyult: fokozatosan egymáshoz, s általa Istenhez, valamint önmagunkhoz is egyre közelebb hozott. Meg kellett tanuljunk, hogy mi Lajos kedvenc étele, valamint Magda kedvenc virága; felfedeztük egymásban a gyors döntés és a lassú járás veszélyeit, de szépségeit is; a mások felé forduló érdeklődés, valamint a hallgatás, a befele fordulás fontosságát; a másság elfogadásának szükségességét; megtapasztaltuk a mindennapok nehézségeivel való együttküzdés erejét, s abban mindig segítő, a problémákat megoldó isteni békét... Erre az 50 évre visszatekintve teljes bizonyossággal vallhatjuk, hogy *Mindeddig megsegített minket az Úr* (1Sám 7:12)”. Kívánjuk, hogy minden házasságban élő megtapasztalja e kijelentés igazságát, hogy hosszú és boldog házassága legyen az Úrban. Ámen. **(A gyermekek)**

